

Katherines
boeken zijn net
een dikke knuffel.
– Emily Henry

THE ROM-COMMERS KATHERINE CENTER

ROMAN

ROMAN

VERTAALD DOOR PATRICIA POS

KokBoekencentrum
UITGEVERS | UTRECHT

Vertaling: Patricia Pos
Ontwerp omslag: Studio Vonk & De Boer
Lay-out binnenwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 297 3948 1
ISBN 978 90 297 3949 8 (e-book)
ISBN 978 90 297 3950 4 (audioboek)
NUR 302
www.kokboekencentrum.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *The Rom-Commers* bij St. Martin's Press, een imprint van St.Martin's publishing group.
© 2025, Katherine Center

© 2025, KokBoekencentrum

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor mijn vader Bill Pannill,
die evenveel van woorden houdt als ik.
Misschien zelfs meer.

1

Logan Scott belde net toen ik stond te koken en ik nam bijna niet op omdat mijn vader en ik uit volle borst meezongen met de grootste hits van ABBA. Er waren niet veel mensen voor wie ik ABBA iets zachter zette – maar oké, Logan Scott was er een van.

Logan was mijn voormalige middelbareschoolvriendje dat zich nog steeds schuldig voelde over de manier waarop we uit elkaar gegaan waren. In een poging dat goed te maken, probeerde hij nu nog werk voor me te vinden.

Er waren ergere manieren om zijn schuldgevoel af te kopen.

Om boete te doen voor zijn perfecte leven.

Hoewel niemands leven natuurlijk honderd procent perfect is.

Zijn *zo goed als* perfecte leven dan.

Hij werkte als manager. In Hollywood. Voor scenarioschrijvers. Een ontzettend glamoureuze baan.

Strikt genomen was hij ook mijn manager – hoewel hij nog nooit een cent aan me verdiend had. Ik was als het ware een beetje zijn pro-Deo-zaak.

Dat was prima, zei hij altijd. Uiteindelijk zou ik zijn investering meer dan waard zijn.

Ik had inmiddels twee scenarioschrijfwedstrijden gewonnen omdat Logan erop stond dat ik daaraan mee zou doen. Hij had me een freelance schrijffunctie bij *Variety* bezorgd. En al die filmrecensies waarvoor ik het minimumloon betaald kreeg? Die had hij voor me weten te verkopen.

Hij bleef me maar klussen sturen.

Ik had hem al honderd keer verteld dat hij zich echt niet schuldig hoefde te voelen. Dat het prima met me ging. Maar dat meende ik eigenlijk niet. Stiekem vond ik het fijn dat ik door zijn schuldgevoel mijn rekeningen kon blijven betalen.

Of nou ja, een déél van mijn rekeningen.

Vanavond bleek Logan een wel erg interessant aanbod voor me te hebben.

‘Emma,’ zei hij. ‘Ik denk dat je beter even kunt gaan zitten.’

‘Ik sta net pannenkoeken te bakken,’ zei ik. Het was avond en mijn zusje Sylvie kon elk moment thuiskomen van de universiteit, dus maakte ik haar lievelingsgerecht.

‘Als je niet gaat zitten, kan ik je garanderen dat je de volgende pannenkoek tegen het plafond gooit,’ zei Logan, alsof hij zich voorstelde dat ik met ons avondeten stond te jongleren.

Ik vouwde wat aluminiumfolie om mijn tot nu toe gebakken pannenkoeken, zette de muziek uit en gebaarde naar mijn vader dat ik zo terug zou zijn.

Mijn vader knikte en stak zijn duimen naar me op. Aan de glimlach om zijn lippen zag ik dat hij het geen enkel probleem vond dat ik een korte kookpauze nam.

‘Oké, vertel,’ zei ik tegen Logan.

‘Ben je gaan zitten?’

‘Nee.’

‘Waar wacht je dan nog op?’

Ik liep naar onze gedekte eettafel en ging op mijn vaste plek zitten. ‘Ik zit.’

‘Ik heb een klus voor je gevonden...’ zei Logan, waarna hij voor het effect een stilte liet vallen.

‘Als scenarioschrijver voor een film...’ zei hij langzaam.

‘Verkocht,’ zei ik, want meer hoefde ik niet eens te horen.

Maar toen maakte hij zijn zin af. ‘... samen met Charlie Yates.’

Logan had tegen me gezegd dat ik moest gaan zitten, maar zodra ik die naam hoorde, stond ik op.

Toen verstarde ik. Toen fronste ik. En toen wachtte ik de rest van zijn verhaal af. Was dit soms een of andere truc?

‘Hallo?’ vroeg Logan uiteindelijk. ‘Ben je er –’

‘Sorry,’ zei ik, waarna ik mijn hoofd schudde. ‘Ik dacht even dat je Charlie Yates zei.’

‘Dat zei ik ook.’

Ik ging weer zitten. ‘Charlie Yates?’ vroeg ik, alsof hij misschien toch iemand anders bedoelde.

Ik hoorde Logan knikken. ‘Ja.’

Maar ik had net iets meer bevestiging nodig. ‘Charlie Yates, de schrijver van *The Destroyers*? Charlie Yates, de schrijver van *The Last Gunslinger*, *Smokescreen* en *Forty Miles to Hell*? De scenarioschrijver der scenarioschrijvers, de levende legende, de reden waarom het halve land nu de zin “Fijne kerst, cowboy” gebruikt? Díé Charlie Yates?’

‘Jep,’ zei Logan, die duidelijk erg van dit moment genoot. ‘De enige echte.’

Ik nam een slok van het ijswater in mijn glas –

‘Hij heeft een romantische comedy geschreven,’ zei Logan.

– en spuugde die toen kuchend weer uit.

Logan wachtte tot ik van de schrik was gekomen.

‘*Charlie Yates* heeft een romantische comedy geschreven?’ Nu kreeg ik argwaan. Een western? Tuurlijk. Een horrorfilm? Absoluut. Een dystopische thriller waarin vleesetende robots de complete mensheid verslinden? Ja. Maar een romantische comedy?

Dat kon ik me met geen mogelijkheid voorstellen.

‘Dat kan echt niet,’ zei ik om mijn eigen vraag te beantwoorden.

‘Toch is het zo.’

‘Is zijn scenario... goed?’ vroeg ik, maar een moment later schudde ik mijn hoofd om die vraag terug te nemen.

Natuurlijk was zijn scenario goed.

Ik had alle films gezien die Charlie Yates ooit had geschreven en al zijn scenario’s gelezen, zelfs die die nooit waren verfilmd. Ik had ze gedownload, uitgeprint en liefdevol in een mapje gestopt, waarna ik ze op alfabet op een speciale plank in mijn boekenkast had gezet. En ik had ze niet alleen gelezen. Ik had er dingen in gemarkeerd. Ik had opmerkingen in de kantlijn geschreven. Ik had er tientallen post-its in geplakt en uitroptekens in getekend. Ik twijfelde er dan ook geen seconde aan dat zijn scenario goed was. Charlie kón simpelweg geen slechte film schrijven, zelfs niet als je zou dreigen al zijn prijzen van hem af te pakken.

‘Het is verschrikkelijk,’ zei Logan toen.

‘Wat?’ Dit kon niet waar zijn.

‘Het is zo verschrikkelijk dat zelfs het woord verschrikkelijk te positief is om het te omschrijven.’

Ik liet zijn woorden kort tot me doordringen. ‘Dus je hebt het gelezen?’ vroeg ik.

‘Mijn ogen zullen nooit meer hetzelfde zijn, maar ja – ik heb een complete eerste versie gelezen.’

‘Een complete eerste versie?’ vroeg ik. ‘Hoe heb je die in vredesnaam in handen gekregen?’

Hoe kon het dat mijn voormalige middelbareschoolvriendje een eerste versie van het werk van een wereldberoemde scenarioschrijver had weten te bemachtigen?

Logan liet een korte stilte vallen en zei toen: ‘Ik wacht al een tijdje op een goed moment om je dit te vertellen, maar... ik ben zijn manager.’

‘Wat?!’ Ik stond wederom op.

‘Dat heb ik je alleen nooit verteld omdat ik wist dat je dan een halve hartaanval zou krijgen.’

‘Ik heb nog geen pijn in mijn borst, dus dat valt volgens mij wel mee,’ zei ik. Sinds zijn nieuws liep ik echter wel als een kip zonder kop rondjes door de keuken. Ik wist dat Logan een aantal beroemdheden vertegenwoordigde, maar niet dat hij met de beste filmmakers ter wereld werkte.

‘Aan je ademhaling hoor ik anders dat je behoorlijk gespannen bent,’ zei Logan.

‘Hoe adem ik dan?’ vroeg ik.

‘Als een enorme Charlie Yates-fan die op het punt staat compleet door te draaien.’

Oké. Daar had hij misschien een punt.

Ik ademde diep in en liep toen naar de voordeur van ons appartement. Nadat ik over de drempel was gestapt, wandelde ik zo kalm mogelijk over de galerij van de derde verdieping. Alsof er niks aan de hand was.

Ik probeerde ons gesprek iets rustiger weer op te pakken. ‘Je beweert dus serieus dat je de manager van Charlie Yates bent?’

‘Ja.’

‘Van Charlie Yates?’ vroeg ik, alsof hij misschien een andere Charlie bedoelde. ‘Charlie Yates?’ vroeg ik toen, alsof hij misschien een andere Yates bedoelde.

‘Ja, en ja.’

Ik was stomverbaasd. ‘Hoelang ben je zijn manager dan al?’

‘Inmiddels zo’n drie jaar.’

‘Drie jaar?!’ riep ik uit. Een moment later ging ik iets zachter verder. ‘Zei je nou echt drie jaar? Je werkt dus al drie jaar met mijn favoriete scenarioschrijver en dat heb je me nooit verteld?’

‘Ik heb natuurlijk wel overwogen het je te vertellen,’ zei Logan in een poging me met zijn stem te kalmeren. ‘Het leek me alleen beter om daar het juiste moment voor af te wachten.’

Ik bedacht dat ik blijkbaar al tijden bevriend was met de manager van de enige echte Charlie Yates. Dat had ik alleen drie jaar lang niet geweten. Toen vroeg ik op beschuldigende toon: ‘Het leek je beter om “het juiste moment af te wachten”?’

‘Ja. Omdat een goede timing zoals je weet erg belangrijk is.’

Tja. Ook daar had hij een punt.

Ik had het einde van onze galerij bereikt. Ik leunde over de reling en keek naar de lantaarnpalen op de parkeerplaats, en naar de koplampen van de auto’s die erachter over de snelweg reden. In de verte zag ik dat ook in het centrum van de stad veel licht brandde. Ik kende iemand die Charlie Yates kende. Opeens zag mijn leven er een stuk rooskleuriger uit.

‘Oké,’ zei ik uiteindelijk.

‘Ik vertel het je nu,’ zei Logan, ‘omdat ik zoals ik al zei een klus voor je heb.’

Opeens drong weer tot me door wat hij me probeerde te vertellen. ‘Precies. Je hebt een klus voor me —’

‘Als scenarioschrijver,’ zei Logan.

‘Samen met Charlie Yates,’ zei ik vol vrolijke verwondering.

‘Maar alleen om zijn scenario te herschrijven,’ zei Logan. ‘Als ghostwri-ter. Ik wil dat je zijn scenario beter maakt – en dan bedoel ik véél beter.’

‘Je wilt dus dat ik zijn hele scenario herschrijf?’

‘Van begin tot eind,’ zei Logan. ‘Hij heeft een mondelinge deal met United Pictures gesloten. Als hij eerst een romantische comedy voor ze schrijft, hebben ze ermee ingestemd om daarna de gangsterfilm te maken die hij al een tijdje probeert te verkopen.’

Was het vreemd dat een wereldberoemde scenarioschrijver zoals

Charlie Yates een scenario had liggen dat hij moeilijk verkocht kreeg? Totaal niet. Verreweg de meeste scripts die werden geschreven, haalden het witte doek niet. In Hollywood kon je een prima zakcentje verdienen door scenario's te schrijven die vervolgens nooit werden verfilmd. Over het algemeen gold dat echter niet voor Charlie Yates. Het was in de filmindustrie niet makkelijk om projecten van de grond te krijgen, maar Charlie verkocht het ene na het andere script en zijn films wonnen ook nog eens talloze prijzen, waarna ze klassiekers werden die mensen continu citeerden.

'Ik vind het scenario van die gangsterfilm echt geweldig,' zei ik. Online was ik er een illegale kopie van tegengekomen, die ik meteen had uitgeprint om hem vol te kunnen plakken met post-its.

En dat terwijl ik normaal gesproken helemaal niet van gangsterfilms hield.

Ik hield overigens ook niet van films over drugsbendes. Of slachtpartijen in gevangenissen. Of moordlustige clowns. Of bootrampen waarbij iedereen wordt opgegeten door haaien.

Tenzij Charlie Yates ze had geschreven.

Zo goed was hij. Alles wat hij deed vond ik fantastisch, hoewel ik diep vanbinnen eigenlijk alleen hield van... romantische comedy's.

Wat het enige genre was waarin hij nog nooit een film had geschreven.

Tot nu, blijkbaar.

Hij was echt fantastisch. Ik kon niet anders dan hem bewonderen, hoewel hij op papier totaal anders was dan ik.

'Hij vindt zijn maffiafilm zelf ook geweldig,' zei Logan. 'Hij heeft een paar maanden in Chicago doorgebracht om research te doen en had als een echte drugsbaron continu een zakhorloge bij zich. Hij wil heel graag dat het script verfilmd wordt, zeker nu hij terug is van zijn' – Logan aarzelde voordat hij zijn zin afmaakte – 'tijdelijke pauze. Maar dat gebeurt dus pas als hij eerst een romantische comedy schrijft. En zoals gezegd –'

'Is zijn scenario voor die romantische comedy verschrikkelijk.'

'We moeten echt een beter woord zien te vinden voor verschrikkelijk.'

Ik liet zijn verhaal tot me doordringen.

'Daarom wil ik je dus inhuren,' zei Logan om over te gaan tot de details. 'Het script zal compleet moeten worden herschreven. Niemand

zal natuurlijk ooit weten dat je hierbij betrokken was –’

‘Natuurlijk niet.’

‘Maar je kunt er wel een aardig bedrag mee verdienen.’

‘Welk bedrag precies?’

‘Meer dan je volgens de richtlijnen van de Writers Guild zou moeten verdienen.’

Dat klonk erg interessant. Het honorarium dat je als scenarioschrijver kreeg, was afhankelijk van je succes. En aangezien ik nog weinig carrièresucces had gehad – wat ik mezelf overigens niet kwalijk nam – was dat bedrag in mijn geval niet erg hoog.

Mijn vergoeding deed me er echter niet toe. Wat maakte het uit wat ik verdiende als ik mocht samenwerken met de enige echte Charlie Yates?

‘Stuur me het scenario maar,’ zei ik. Wat mij betrof, zou ik meteen aan de slag gaan. De kans om de verschrikkelijke eerste versie van de romantische comedy van Charlie Yates te herschrijven, kwam immers niet elke dag voorbij. Ik zou hem dan ook met beide handen aangrijpen. Zelfs als deze klus me geen cent opleverde, zou ik hem nog aannemen. Ik zou zelfs bereid zijn om hém te betalen. In gedachten had ik in Final Draft al een nieuw bestand geopend met de titel CHARLIE FREAKING YATES.

‘Er is alleen wel één voorwaarde,’ zei Logan toen.

‘Wat dan?’

‘Je zult naar L.A. moeten komen.’

Nu begon ik weer over de galerij te lopen. ‘Naar L.A.?’ vroeg ik, alsof niemand daar ooit naartoe reisde.

‘Niet voorgoed,’ zei Logan. ‘Alleen voor de herschrijfperiode.’

Hoelang duurde het om een script te herschrijven? Dat had ik nog nooit eerder gedaan.

Logan leek mijn gedachten te lezen. ‘Zes weken,’ zei hij. ‘Misschien iets langer. Hij wil graag face to face met je samenwerken.’

‘Maar –’ begon ik, want er kwamen meteen allerlei redenen in me op om tegen te sputteren. ‘En Zoom dan? Of FaceTime? Of Slack? Google Meet? Skype? Er bestaan wel een miljoen virtuele manieren om met elkaar samen te werken.’

‘Hij is nogal ouderwets,’ zei Logan.

‘Dat is toch geen excuus?’

‘En hij heeft een enorm ego.’

‘Dat lijkt me niet meer dan terecht,’ zei ik, waarmee ik feitelijk aan zijn kant ging staan. ‘Dat heeft hij als je het mij vraagt ruimschoots verdiend.’

‘Het punt is dat hij Charlie Yates is. En dat dingen daarom precies gaan zoals hij het wil. Ik kan wel voorstellen dat hij virtueel met je samenwerkt, maar je hebt zelf nog nooit een script verkocht. Er staan weliswaar wat online publicaties op je naam, maar toch denk ik niet dat hij ermee zal instemmen.’

‘Als je het zo zegt, klink ik niet erg indrukwekkend.’

‘Dat weet ik.’

‘Dus ik moet naar L.A. komen. En dan?’

‘Dan moet je hem ertoe zien te verleiden om met je samen te werken.’

‘Je wilt dat ik hem verleid?’

‘Natuurlijk niet in de traditionele zin van het woord.’

‘Ik kan niet zomaar naar L.A., Logan,’ zei ik. ‘Sterker nog, ik kan nergens naartoe. Je weet toch dat ik voor mijn vader moet zorgen?’

Zo makkelijk liet Logan zich echter niet afwijzen. ‘En Sylvie dan?’ vroeg hij.

Shit. Daar had hij een punt. *Alweer*. ‘Wat is er met haar?’

‘Is die niet net afgestudeerd?’

‘Jawel, maar —’

‘Was het niet altijd al de bedoeling dat Sylvie haar diploma zou halen en het daarna een tijdje van je over zou nemen?’

‘Dat wás inderdaad de bedoeling,’ zei ik. Diep vanbinnen wist ik dat Logan gelijk had. ‘Maar ze is aangenomen voor een heel prestigieuze zomerstage bij International Medical Aid —’

‘Wat een gelul!’ riep Logan uit.

‘Zei je nou “wat een gelul”?’

‘Het is nu toch haar beurt?’ beet Logan me toe. ‘Tien jaar lang heb jij alles gedaan —’

‘Tets meer dan negen jaar,’ zei ik om hem te corrigeren.

‘— en al die tijd was het de bedoeling dat Sylvie na haar studie zou terugkomen naar Texas om het van je over te nemen.’

‘Ja, maar dat was voordat —’

‘Ik wil dat je haar belt,’ zei Logan streng. ‘Ik wil dat je haar nú belt en

haar vertelt dat ze naar huis moet komen. Dit is echt een unieke kans voor je. De kans van je leven.'

'Ik hoef haar niet te bellen. Ze is namelijk al onderweg van het vliegveld naar huis. Ik stond net pannenkoeken voor haar te bakken, weet je nog?'

'Dan heeft ze de perfecte timing,' zei Logan. 'Het avondeten lijkt me de ideale gelegenheid om haar te vertellen dat het haar beurt is.'

Met een diepe zucht leunde ik voorover en legde ik mijn voorhoofd tegen de metalen reling. Beneden reed er een vuilniswagen langs het appartementencomplex. 'Dat wil ik alleen niet.'

'Je moet jezelf eindelijk een kans geven, Emma,' zei Logan.

Waarom hadden we het hier überhaupt over? Ik had van alles te doen en dus wilde ik me helemaal niet bezighouden met dit soort onzin. 'Ik wil Sylvies dromen niet in de war schoppen, Logan. Echt niet.'

'Maar jij dan?' vroeg Logan. 'Wil je je eigen dromen dan wel in de war schoppen?'

Ik rechtte mijn rug. 'Mijn dromen,' zei ik op felle toon, 'zijn lang geleden al in de war geschopt.'

2

Tijdens het avondeten vertelde ik Sylvie niet over het telefoontje van Logan.

Het was namelijk niet alleen ons eerste etentje samen sinds ze in januari was teruggegaan naar de universiteit – het was ook haar afstudeerfeestje. Mijn vader en ik waren natuurlijk niet bij haar diploma-uitreiking geweest. Hij kon immers niet reizen en daarom gold datzelfde voor mij.

Dit was dus niet alleen een etentje. Het was een viering. Mijn prachtige, briljante zusje was summa cum laude en als Phi Beta Kappa afgestudeerd aan het prachtige Carleton College, wat het Harvard van het Midden-Westen was. Daarmee was ze het levende bewijs geworden van het feit dat ons gezin alle tragedies te boven was gekomen en dat het nu eindelijk officieel goed met ons ging.

En dat zouden we vieren ook.

Ik had een taart in de vorm van een afstudeerhoed gebakken, waarin ik een paar glitterkaarsen had geprikt. Ik had onze keuken versierd met gouden slingers en confetti over de tafel gestrooid. En ik had kleine menukaarten gemaakt die ik had opgerold als diploma's.

Dat wilde ik allemaal niet verzieken door over een eventuele reis naar L.A. te beginnen.

Als er in het leven iets goeds gebeurde, moest je daar zo veel mogelijk van genieten. Je moest het bewust beleven en je er stevig aan vasthouden. En dat deed je niet door iedereen eraan te herinneren hoeveel je was kwijtgeraakt.

Sylvie kwam binnen in een kort T-shirt en met haar lange blonde haar wapperend in de wind, waardoor ze eruitzag als de belichaming van jeugd, schoonheid en hoop. Ze had een enorme tas vol vuile was bij zich. Ik viel haar meteen om de hals en voelde een oprechte blijdschap door me heen stromen, waardoor ik enthousiaste kreten slaakte en de

ene na de andere kus op haar wangen drukte. Een moment later kwam onze vader met zijn looprek naar ons toe en zong hij op de melodie van een verjaardagslied een afstudeerlied voor Sylvie, waaraan hij met een sambabal wat extra sjeu gaf. En toen aten we stapels pannenkoeken en worstjes, die we allemaal bespotten met slagroom.

We zaten in onze kleine eetkamer en kletsten honderduit met elkaar, maakten grappen en genoten zo van onze hereniging dat ik mijn gesprek met Logan bijna vergat. Urenlang dacht ik niet aan het feit dat hij vanuit het niks woedend op me was geworden en dat zijn aanbod voor een klus met Charlie Yates mijn hele leven misschien wel op zijn kop zou zetten.

Dat kwam me vandaag namelijk totaal niet uit.

Hoe langer de avond duurde en hoe meer we met elkaar kletsten en van onze toetjes genoten, des te meer de herinnering aan het telefoongesprek naar de achtergrond verdween. Ik voelde me steeds rustiger en had het idee dat de storm was gaan liggen – dat ik geen moeilijke keuze meer behoefde te maken en dat mijn leven net zo voorspelbaar en lichtelijk onbevredigend zou blijven als de afgelopen jaren het geval was geweest.

Ik wilde gewoon één avond blij zijn en niet over allerlei ingewikkelde dingen hoeven nadenken. Was dat dan echt te veel gevraagd?

Daar leek het wel op.

Een goede timing bleek nog veel belangrijker te zijn dan ik dacht.

Je zult je misschien afvragen waarom mijn vijftigjarige vader een looprek nodig had om mijn zusje bij de voordeur te komen begroeten. Of waarom we niet bij haar diploma-uitreiking waren geweest. Of waarom zijn favoriete instrument een sambabal was.

Ik zal je hetzelfde eenvoudige, misschien net iets te rooskleurige antwoord geven dat we iedereen altijd gaven. Ruim negen jaar geleden had mijn vader ‘een kampeerongeluk’ gehad.

De details zal ik je besparen, maar het komt erop neer dat hij tijdens een kampeertocht in Yosemite een steen op zijn hoofd kreeg. Daarbij liep hij hersenletsel op, waardoor hij aan één kant van zijn lichaam gedeeltelijk verlamd is – een aandoening die hemiplegie heet. Ook heeft

hij sindsdien problemen met zijn binnenoor, waardoor hij veel last heeft van draaierigheid. Die aandoening heet de ziekte van Ménière.

Dat is het lange korte verhaal.

Ik laat hierbij veel weg. Ik laat eigenlijk vooral het ergste gedeelte van het verhaal weg.

Maar voor nu is dit genoeg.

Daarom kon mijn vader dus niet alleen thuis zijn. Daarom leidde hij zijn leven alsof hij negentig was. Daarom maakte ik me continu zorgen om hem. En daarom was het totaal uit den boze voor me om in Los Angeles zes weken lang samen met Charlie Yates een scenario te herschrijven.

Ik zou niet zomaar weggelopen voor mijn verantwoordelijkheden.

Ik zou mijn vader niet zomaar in de steek laten.

En ik zou de carrière van mijn zusje al helemaal niet in de weg staan door haar te verplichten om in dit minuscule appartement voor onze vader te zorgen.

Dat zou ik echt niet doen. Dat kon ik niet over mijn hart verkrijgen.

Tot ik het scenario las.

De e-mail van Logan met als onderwerp *Sorry alvast* kwam binnen toen Sylvie net op het bed boven dat van mij was gaan liggen om met een koptelefoon op een serie te kijken. We hadden onze pyjama's aan, het licht was uit en ik keek een paar seconden naar de bijlage van zijn bericht, waarna ik die besloot te openen.

Een uur later velde ik mijn officiële oordeel.

Verschrikkelijk.

We zouden inderdaad een veel verschrikkelijker woord voor verschrikkelijk moeten vinden.

Ten eerste was het scenario een moderne hervertelling van de geliefde romantische comedy *It Happened One Night*. Dat kwam echter totaal niet uit de verf, want het leek te zijn geschreven door iemand die de film duidelijk nooit gezien had.

Mocht je de film zelf ook niet gezien hebben, doe jezelf dan als-

je blijft een plezier door hem zo snel mogelijk alsnog te bekijken. De film is inmiddels negentig jaar oud, maar nog altijd ontzettend levendig, sprankelend en charmant. Een blutte krantenjournalist helpt een socialite op de vlucht per bus naar New York te reizen in de hoop een exclusief verhaal over haar te mogen schrijven, maar wordt al snel stapelverliefd op haar. Clark Gable is woest aantrekkelijk, Claudette Colbert is pittig en prachtig, en de seksuele spanning? Die is om te snijden. De romantische comedy over een roadtrip leidde tot tientallen andere gelijksoortige films en won meerdere Oscars, waaronder die voor het beste scenario. Het is een echte klassieker en nog net geen heilige film.

En Charlie Yates – mijn geliefde Charlie Yates, mijn grote idool, mijn schrijver met wie ik alle andere schrijvers vergeleek, mijn absolute scenarioschrijfheld...

Had die film verminkt.

Hij had hem besmeurd.

Hij had hem *ontheiligd*.

Wat hij gemaakt had – want ‘geschreven’ wil ik het niet eens noemen – daar zat geen leven in, geen goede opbouw, geen plezier – en geen enkele scène die ook maar enigszins in de buurt kwam van de oorspronkelijke film. De titel was hetzelfde en de namen van de personages waren hetzelfde, maar daar hield de vergelijking op. Had hij dit soms in zijn slaap geschreven? Of tijdens een tandartsbezoek? Hoe kon iemand die zo’n goede schrijver was – iemand die je de menselijke kant van seriemoordenaars liet zien, je liet geloven in geesten en je zowaar fan wist te maken van vleesetende robots – een film die al negentig jaar werd bejubeld in vredesnaam zo door de mangel halen?

Clark Gable en Claudette Colbert draaiden zich waarschijnlijk om in hun graf.

In het nieuwe scenario gingen hun personages naar een linedancewedstrijd.

Een linedancewedstrijd!

Er was hier iets heel vreemds aan de hand. Had Charlie Yates soms een beroerte gehad? Had een chatbot het oorspronkelijke scenario als een of andere grap herschreven? Werd Charlie Yates ergens gevangengehouden en had iemand hem gedwongen een script te schrijven dat zo slecht was

ZE SCHRIJFT DE PERFECTE ROM-COM – TOT ZE ER ZÉLF MIDDENIN BELANDT.

Emma Wheeler wil niets liever dan schrijven voor Hollywood. Met haar prijswinnende romantische comedy's staat ze op het punt door te breken. Wanneer ze de kans krijgt om aan een nieuwe comedy te werken samen met haar grote idool, de beroemde schrijver Charlie Yates, pakt ze dan ook direct haar koffers en vertrekt voor zes weken naar Los Angeles.

Daar aangekomen blijkt Charlie niet bepaald de held te zijn die ze in gedachten had. Hij is cynisch, onaardig en de romantische comedy die hij heeft geschreven is rond-uit bagger. Erger nog: hij gelóóft niet eens in de liefde en wijdt zich liever aan thrillers en horrorfilms. Aan Emma de taak zijn scenario te herschrijven en hem intussen te bewijzen dat liefdesverhalen er wél toe doen. Daarvoor trekt ze alles uit de kast: haar vlotte pen, charmes en... haar zoenkunsten. Maar wat als die kus per ongeluk geweldig blijkt te zijn? En het liefdesverhaal dat ze aan het schrijven is werkelijkheid dreigt te worden?

KATHERINE CENTER is *New York Times*-bestsellerauteur van feelgoodromans met veerkrachtige personages en een flinke dosis humor. Haar romans *The Lost Husband* en *Happiness for Beginners* werden verfilmd.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

NUR 302

9 789029 739481